

dationsstatus af 15. Marts 1922. For Helle-
rup Bank foreligger der ikke nogen nærmere
Opgørelse eller i alt Fald ikke en endelig
Afslutning. Jeg ser, at Indlaanene pr. 31.
August er 3 574 000 Kr.; nogle regner med,
at der kan blive fuld Dækning i Hellerup
Bank, andre mener, der vil blive et betyde-
ligt Tab, og jeg har hørt nævne, at man
skulde regne med et Tab af 25 pCt. i Helle-
rup Bank. Man maa haabe, at en lempelig
Afvikling maa kunne føre til det Resultat,
at Sparerne faar det fulde Beløb af deres
Indskud ud af denne Bank, men jeg tror,
man gør klogt i foreløbig at regne med, at
der er noget Tab derude. I Kerteminde
Bank, som vi nylig har set gaa nedenunder,
var Indlaanene pr. 21. Oktober 1922
1 724 000 Kr. Jeg har hørt, at man derovre
skulde regne med et Tab paa omkring 30
pCt. af Sparemidlerne.

De Tab, jeg her har nævnt, andrager
alt i alt godt 7 Mill. Kr. for Sparerens Ved-
kommende, og der er neppe nogen Tvivl
om, at saafremt Landmandsbanken her-
inde ikke havde opnaaet den Statsgaranti,
som vi nylig vedtog her i Rigsdagen, men
var blevet nødt til at likvidere, vilde en
saadan Afvikling have betydet et endog
meget stort Tab for Sparerne i Landmands-
banken. Jeg har hørt nævne forskellige
Beløb, jeg har hørt nævne, at man skulde
regne ved en saadan Likvidation med et
Tab paa 2—3—400 Mill. Kr. Jeg tør
selvfølgelig ikke indestaa for Rigtigheden
heraf, men efter den lille Smule Kend-
skab, jeg har til, hvad der kan gaa tabt
ved en saadan hurtig Afvikling, Likvida-
tion eller Konkurs, vilde jeg mene, at dette
Tab var ret rimeligt ansat. Men i Land-
mandsbanken tabte Indskyderne imidlertid
ingen Penge, og hvorfor? Fordi det vilde
være en saa stor Landsulykke, hvis det
gik galt med Landmandsbanken, det vilde
ødelægge vor Kredit, vort Renommé i Ud-
landet, det vilde svække og ødelægge vort
Erhvervsliv, der i Forvejen har vanskelige
Vilkaar at arbejde under, og det vilde i
det hele taget ødelægge saa meget, at
man fra alle Sider var enig om, at det var
nødvendigt, at Staten traadte til. Det
samme var Tilfældet, om end i mindre Ud-
strækning, i 1908 under Bankkrisen her i
København, da Grundejerbanken og De-
tailhandlerbanken gik under. Den Gang
kostede det Statskassen 7 Mill. Kr. Nu
haaber vi, at Ordningen med Landmands-
banken ikke skal koste Staten noget, men
foreløbig har Staten i alt Fald maattet
indskyde 40 Mill. Kr. sammen med 60
Mill. Kr. fra Nationalbanken, Store Nor-

diske og Ø. K., og Staten har endvidere
maattet paatage sig en ubegrænset Garanti
overfor Landmandsbanken. Det Spørgs-
maal, der derfor naturligt opstaar, er dette:
Er det retfærdigt overfor de Folk ude i
Provinsen, som har taget deres Tab, at de
skal være med til at garantere for og betale
til de københavnske Banker? Er det ret-
færdigt, at hver Gang det gaar galt i en
lille Provinsbank, skal Sparerne selv tage
Tabet, medens Staten maa træde til, hver
Gang det gaar galt her i København? Det
er vanskeligt at faa Folk til at forstaa det
ude i Provinsen; om det er muligt her i
København, ved jeg ikke, men det gaar i
alt Fald ikke i Længden med en saadan
Maade at ordne vore Bankforhold paa.
Kravet om større Sikkerhed vil rejse sig
stærkere og stærkere, og jeg tror, det vil
være klogt snarest muligt at gennemføre
saadanne Sikkerhedsforanstaltninger, som
det er muligt at gennemføre.

Men hvilke Midler har man da til at
skabe større Sikkerhed, og hvilke Krav kan
man stille til Bankerne i saa Henseende?
Vi har først og fremmest Bankloven, og
jeg maa formode, at Bankloven vil komme
til almindelig Revision i indeværende Sam-
ling. Det Spørgsmaal, jeg ved en saadan
Revision lægger stærkest Vægt paa, er
Spørgsmaalet om Bankdirektørers Ad-
gang til at have Sæde i andre Selskabers
Bestyrelse. Det er i alt Fald min Tro, at
det aldrig var gaaet saa galt i Kalundborg,
hvis ikke Bankdirektørerne derude havde
været Medlemmer af Bestyrelserne for
Kalundborg Skibsværft, Dampskibsselska-
bet og Aktieselskabet Smith, Mygind og
Hüttemeier. Jeg indrømmer, at der kan
være Ting, som taler for, at Bankdirektør
har Sæde i en Bestyrelse, men vi har Gang
paa Gang set saadanne Kombinationer
gøre stor og ubodelig Skade, og det Tids-
punkt maa være inde, hvor man hindrer,
at noget saadant kan gentage sig. Ved Bank-
lovens Revision maa der ligeledes indføres
en ny Bestemmelse om Oprettelse af en
Krisefond eller Hjælpefond. Jeg ved vel,
at der er rejst forskellige Indvendinger mod
en saadan Tanke, og jeg maa maaske straks
imødegaa nogle af disse Indvendinger,
som bl. a. Handelsministeren i Fjor gjorde
gældende. Der er nævnt det uheldige i, at
en saadan Krisefond skulde omfatte baade
Banker og Sparekasser. Jeg maa dertil
sige, at det har aldrig været min Tanke,
at der skulde være en fælles Krisefond for
Banker og Sparekasser, men jeg har ment,
der skulde være to, en for Banker, i hvilken
det vilde være nødvendigt at raade over